

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.Μ. ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΕΝ ΙΟΠΠΗ

« Σέ τόν ἀρρήτως ἐνώσαντα τοῖς ἐπουρανίοις, Χριστέ, τά ἐπίγεια, καί μίαν Ἐκκλησίαν ἀποτελέσαντα Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν »
(Τροπάριον τῆς θ' ὥδῆς τοῦ α' Κανόνος τοῦ Ὁρθοῦ, Νοεμβρίου η').

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγεν ἡμᾶς ἅπαντας ἐδῶ σήμερον εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Ἀρχαγγέλων ἐν τῇ ἱστορικῇ ταύτῃ πόλει ὑμῶν Ἰόππη, διὰ νά ἐορτάσωμεν τήν Σύναξιν τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί πάντων τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων. Ἡ συμμετοχή τῶν Ἀγγέλων εἰς τήν ἱεράν ἱστορίαν, ἀλλά καί εἰς τήν προσωπικήν ζωὴν ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν διατρανώνεται εἰς τούς λόγους τοῦ Χριστοῦ, τούς λόγους τῶν Ἁγίων Προφητῶν καί Ἀποστόλων εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν, ἀλλά καί εἰς τήν προσωπικήν ἐμπειρίαν ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι σωζόμεθα ἀπό κινδύνους ἀοράτους καί ὀρατοῦς μέ τήν παρεμβολήν τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καί κυρίως τῶν Ἀρχιστρατήγων, ὅταν τούς ἐπικαλούμεθα θερμῶς.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μᾶς διαβεβαιοῖ, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἄγγελον, ὁ ὅποιος πάντοτε πρεσβεύει διὰ τό συμφέρον του ἐνώπιον τοῦ θεοῦ Πατρός, ὁ ὅποιος ἄγγελος, δηλαδή, «διὰ παντός βλέπει τό πρόσωπον τοῦ Πατρός ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (**Ματθ. 18, 10**). Καί τοῦτο, διότι, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, οἱ Ἄγγελοι εἶναι πνεύματα «**λειτουργικά εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τούς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν**» (**Ἐβρ. 1, 14**), ἀποστέλλονται δηλαδή ἀπό τόν θεόν, μολονότι ἔχουν ἄυλον φύσιν, δηλαδή, ἀνωτέραν φύσιν ἀπό ἡμᾶς, διὰ νά ἐξυπηρετήσουν τήν σωτηρίαν μας. Εἰς τήν λειτουργίαν καί διακονίαν τῶν Ἀγγέλων, βλέπομεν ἀκριβῶς ποία εἶναι ἡ κλήσις τῶν Χριστιανῶν. Διότι, καθὼς οἱ Ἄγγελοι παραμένουν πλησίον τοῦ θρόνου καί τοῦ φωτός τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τήν ὕμνου, συνεχίζουν δέ νά φωτίζονται ἀπό τήν Ἁγίαν Τριάδα καί νά τήν δοξολογοῦν, ἀκόμη καί ὅταν διακονοῦν τήν σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν ἐπί τῆς γῆς, ἐπειδή εἶναι πνεύματα λειτουργικά, ἀλλά καί διακονικά, οὕτω καί οἱ Χριστιανοί, ἀκόμη καί ὅταν ἐπιδίδονται εἰς ἔργα εὐεργεσίας τοῦ πλησίον, εὐρίσκουν τήν χαράν καί τόν προορισμόν των εἰς τό νά ὕμνου τόν θεόν διὰ τῆς δοξολογίας καί τῆς προσευχῆς, ταυτοχρόνως μέ τά ὑπόλοιπα ἔργα των.

Εἰς τοῦτο καί εὐρίσκει καί ἡ Ἐκκλησία τόν προορισμόν καί τόν ἔπαινόν της, εἰς τό νά κἀνη τούς ἀνθρώπους Ἀγγέλους, καθὼς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἰς τό νά οἰκειωθῶμεν τό ἔργον προσευχῆς καί διακονίας τῶν Ἀγγέλων καί τήν ἐκείνων ταπεινώσιν καί ἀγάπην, ἀφοῦ οἱ Χριστιανοί ἀποτελοῦν, ὅπως λέγει ἡ ἱερά ὕμνογραφία, μίαν Ἐκκλησίαν καί μίαν ποιήμνην μετά τῶν Ἀγγέλων.

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπιτελεῖ τήν πνευματικήν καί ἐκκλησιαστικήν ἀποστολήν του, ἀδιακόπως, τοπικῶς ἐδῶ εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν, ἐντός τῶν ὁρίων τῆς πνευματικῆς του δικαιοδοσίας, διά τῆς διά μέσου τῶν αἰώνων διατηρήσεως τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, ὅπως εἶναι ἡ ἑλληνορθόδοξος – «ρούμ ὀρθοντόξ» – Κοινότης τῆς ἀρχαιοτάτης καί βιβλικῆς πόλεως τῆς Ἰόππης. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δέν πρέπει νά συγχέεται εἰς καμμίαν περίπτωσιν μέ τάς ἀνθρωπίνας ἀτελείας καί ἀδυναμίας, οὔτε νά ἐκλαμβάνεται ἡ Ἐκκλησία ὡς ἀνθρωπίνη ὀργάνωσις ἢ σωματεῖον.

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἀκριβῶς κατανοεῖται βάσει τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀποστόλων, ἰδιαιτέρως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ Ἐκκλησία, λέγομεν, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Χριστός εἶναι ἡ Κεφαλή καί διά τοῦ ὁποίου ὁ Χριστός παρατείνεται εἰς τούς αἰῶνας. Τοῦ δέ Σώματος τούτου τῆς Ἐκκλησίας μέ κεφαλὴν τόν Χριστόν, ἡμεῖς οἱ φέροντες τήν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τό Βάπτισμα, εἴμεθα τά μέλη, μέλη τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Χάρις δέ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καί τό ὁποῖον «συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας», εἶναι αὐτή ἡ ὁποία ἐνεργεῖ τό σωτηριῶδες καί θεραπευτικόν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας χάριν τοῦ ἀνθρώπου, τό καθαρτικόν καί φωτιστικόν καί θεωτικόν. Καί οἱ μὲν Ἄγγελοι ὡς ἄυλοι δυνάμεις ἀποτελοῦν πνεύματα λειτουργικά τοῦ Θεοῦ, δηλ. διακονοῦν τόν Θεόν καί τήν Ἐκκλησίαν πνευματικῶς καί ἀοράτως, οἱ δέ Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας, ἄνθρωποι ὑλικοί ὄντες, διακονοῦν τήν Ἐκκλησίαν ὁρατῶς καί σωματικῶς, μολονότι καί αὐτοί, ὡς λειτουργοί τοῦ Θεοῦ, καθίστανται μέ τήν Χάριν Αὐτοῦ ὡς «**φλόγα πυρός**» (Ψαλμ. 103, 4).

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Θεῷ, διότι ἡ παρουσία μας διά τῶν αἰώνων ὀφείλεται ὄχι σέ ἀνθρωπίνους παράγοντας, ἀλλ' ἀφ' ἑνός εἰς τήν θείαν Πρόνοιαν, ἀφ' ἑτέρου εἰς τήν πίστιν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί εἰς τόν ἀγῶνα μετ' αὐταπαρνήσεως καί αὐτοθυσίας μέχρις αἵματος, τοῦ Τάγματος τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἡ ὁποία μέχρι καί σήμερον, ὁμοῦ μετά τοῦ μικροῦ χριστιανικοῦ Ποιμνίου, παρέχει τήν ἐν Χριστῷ μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

Γένοιντο αἱ πρεσβεῖαι τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί ἡ προστασία τῶν ἁγίων Ἀρχαγγέλων καί πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων συνοδοί καί φρουροί ἡμῶν ἐν τῷ βίῳ. Ἀμήν.